

Soror Alma.

1.

V svetišču božjem na visokem koru
 pobožne nune so se zbrale danes.
 Z molitveniki, vezanimi v usnje,
 z obrezo rdečo, z listi žoltimi
 in z venci rožnimi za drugo druga
 v pobožnost zatopljena je prišla . . .
 Obrazi resni, ki po njih je starost
 častitljivost razlila svojo vso;
 tu mlada, drobna lica pobledela,
 tam nežnost še cvetočega obličja . . .
 A zadnja je vstopila — soror Alma.
 O, soror Alma — kakor solnčna roža,
 ki nagne cvet, ko solnce gre za gore!
 O, soror Alma — kakor rdeči mak,
 ki pade mlad pod srpom brušenim!

Za orgle sede mater Teodora,
 odpre registre, staro partituro . . .
 Za pulte stopijo pa nune pevke —
 med njimi Alma je s sopranom čistim.
 Po gotiških klopeh posedejo
 ostale uršulinke, sklenejo
 v molitev najčistejšo bele roke.
 In v svetem, tajnostnem trenutku tem
 vse duše zakipe tja pod oblake.
 Le soror Alma — ta moliti danes
 ne more, ah, ne more . . .

2.

Po cerkvi pozlačeni pa šumi
 neštete množice tam doli morje.
 In po lestencih sveč gori nebrojno,
 plameni drobni pa pojemajo
 v sopari težki, ki se dviga k stropu.
 S cipresami in z oleandri je
 in z lilijami, rožami, akati
 in s težkimi je venci okrašen

tam spredaj veliki oltar.
 Na njem dvanajst trepeče belih sveč,
 da zdi se, kot bi bil mrtvaški oder,
 ki nanj trpina polože k pokoju . . .

Zvonovi zapojo, in ljudstvo se
 po sredi razdeli, in v cerkev stopi
 v svečanostnem sprevodu — novomašnik.
 In orgle zabuče v trenutku tem
 v akordih polnih, vmes odmeva spev:
 »Pozdravljen bodi, novomašnik naš!«

Začul je on tresoči Almin glas;
 sklonila se mu glava je na prsi,
 srce mu je hotelo skoprneti . . .

A soror Alma pobledela je
 kot beli sneg, kot mrzla, sladka smrt.
 Zastal je glas ji, sestram je v naročje
 izmučena in solzna omahnila . . .

3.

Nekoč pa bilo je drugače vse!
 Ta soror Alma — grajska hčerka Ana,
 ta novomašnik — lep, krepak mladenič,
 sin velikega hlapca grajskega,
 ki ga je šolal z žulji svojih rok . . .

Kako sta pač ljubila se brezmejno!
 In ljubita se vroče še sedaj,
 čeprav na tihem in brez svetle nade.
 Ni srd očetov, ni njegova kletev,
 ni samostan in ni oltar . . .

nič moglo ni vgasiti te ljubezni.
 A zdaj umirata ti duši dve . . .

In skozi okna v cerkev sije solnce —
 O, da bi posušilo solze vroče,
 o, da izžgalo bi iz globočin
 nesrečnih src ljubezen to brezupno!

4.

In soror Alma je na smrt zbožela . . .
 Na postelji je beli v celici
 ležala v zadnjih hipih mirno, tiho . . .

Z zaprtimi, udrtimi očmi
 čakala je, da pride ponjo smrt.
 In blede so ji ustnice v molitvi
 globoki trepetale brez prestanka.
 In sni so padli ji na trudno dušo:
 Cvetoča deklica je žila z njim
 na grajskem vrtu v srečnih, zlatih hipih.
 In v krilu svilnatem stopila je
 z njim pred oltar... Duhovnik ju je zvezal...
 Prikaže se ji sveta Uršula
 in ji zažuga večno pogubljenje . . .
 Odpre se zemlja, in začuti Alma,
 kako pogreza se v brezdanjo noč . . .
 »O, Bog moj sveti, oh, prečista Mati,
 usmilita se me, rešita me! — —
 Pošljite ponj, ki bral je novo mašo,
 da izpove me, da me z Bogom spravi! . . .«

In prišel je, in nagnil se je k nji.
 »Jaz nisem kriva, tudi ti si čist . . .«
 In sklonil se nad posteljo je smrtno
 in vroče je poljubil Almi ustne,
 kot bi izpiti hotel dušo njeno.
 »O, moli zame, oh, za dušo moli! . . .«
 In glavo njeno dvignil je v naročje,
 na mrtvem srcu je njegovem sladko
 zaspala in umrla soror Alma!

E. Gangl.

Kot srna si plaha . . .

<p>Kot srna si plaha, če kdo je doma; kot grlica krotka, kedar sva sama . . .</p>	<p>Zamaknjen te slušam, ti gledam v oko, na srce pritiskam in božam lepo . . .</p>
--	---

Nikar pa ne upaj
 preveč mi, dekle . . .
 nedolžnost, nedolžnost
 le enkrat cvete . . .

I. N. Resman.